

Dato: 22.02.2005
Sagsbehandler: Thomas Færgeman, 39 17 40 44, tf@dn.dk

Danmarks
Naturfredningsforening

DN's høringssvar på love om kommunal reformen

Oversigt over hovedpunkter i DN's hørings svar på love om kommunalreform

Regeringen udsendte i alt 48 lovforslag til gennemførelse af kommunalreformen i høring 1. december 2004 med frist for hørings svar 7. januar 2005. DN har sendt hørings svar på 12 ud af de 48 love. Denne publikation indeholder vores svar. Og dette notat giver en kort opsummering af de væsentligste punkter.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening har derfor konsekvent i hørings svarene foreslået, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

4 vigtigste forslag til forbedring af kommunalreformen på miljøområdet:

1. I *planloven* afskaffes regionplanerne. De nuværende regionplaner indeholder en lang række overordnede, sammenfattende, administrative retningslinier for f.eks. arealanvendelse, grundvandudnyttelse, -indvinding og -beskyttelse, industriområder, infrastruktur, naturbeskyttelse, råstoffer osv. Alle disse retningslinier, der også er bærende og centrale i en fortsat fremtidig natur- og miljøpolitik, skal skrives ind i alle kommuneplaner. Det er uklart, hvordan dette gøres på en forsvarlig og entydig måde, så vi ikke på grund af kommunal "slingrekurs" løber ind i natur- og miljømæssige problemer. Regionplanerne erstattes til dels af såkaldte regionale udviklingsplaner. Men de regionale udviklingsplaner bliver strategiske og overordnede sigtelinier, som maler med en meget bred pensel. I kommuneplanprocessen står den regionale udviklingsplan således svagt; kommuneplanen må ikke stride imod, men skal på den anden side ikke understøtte den regionale udviklingsplan.

Forslag: De regionale udviklingsplaner gøres bindende for kommuneplanlægningen, de skal sammenfatte de STATSLIGE og REGIONALE interesser i planlægningen, herunder naturområdet, og de skal indeholde konkrete arealudlæg frem blot områdemarkeringer med "spraymaling".

2. Kommunerne får efter forslag til *naturbeskyttelseslov* kompetencen til at afgøre hvad der er omfattet af naturbeskyttelseslovens generelle beskyttelsesbestemmelser og de får kompetencen til at dispensere fra beskyttelsesbestemmelserne. DN finder det meget uheldigt, at kommunerne, der samtidig har store interesser i erhvervs- og byudvikling, får denne kompetence. Beskyttet natur kan paralleliseres med fredsskov, hvor udpegning og justering alene foretages af staten.

Forslag: Administrationen af hele naturbeskyttelsesloven placeres i regionerne eller i staten.

3. Efter *miljømålsloven* bliver staten eneste vanddistriktsmyndighed og NATURA 2000 myndighed. Det betyder, at staten skal lave basisanalyser, vandplaner og naturplaner med målsætninger, indsatsprogrammer, forestå overvågningen mv. Kommunerne skal nu stå for alt det udførende – herunder lave en kommunal handleplan til udførelse af statens indsatsprogrammer. Kommunen kan f.eks. vælge om en vådeng eller mere spildevandsrensning er bedst til at nå et bestemt statsligt kvælstofmål. De ca. 100 kommuner udgør for små enheder til økonomisk og fagligt at løfte opgaverne på natur og miljøområdet forsvarligt og hensigtsmæssigt. Regionerne får en koordinerende rolle overfor kommunernes indspil til den statslige planlægning og en mæglerrolle overfor kommunernes konkrete indsatsplanlægning. Det er imidlertid aldeles uklart hvilke faglige og myndighedsmæssige ressourcer regionsrådene vil have for at fylde disse roller ud. Man kan med rette frygte, at vandmiljøet og NATURA 2000-områderne ender som kastebolde mellem stat, region og kommune.

Forslag: Vandmiljø og grundvand - herunder hele gennemførelsen af vandrammedirektivet - samt gennemførelsen af forpligtelserne i forhold til de internationale naturbeskyttelsesområder placeres entydigt i staten eller i regionerne.

4. Forslaget til en ny *miljøbeskyttelseslov* lægger op til, at staten skal have kompetencen for omkring 235 virksomheder mens kommunerne skal have kompetencen på resten af virksomhederne – ca. 6400. DN frygter dels, at de faglige miljøer, som er nødvendige for at sikre, opretholde og videreudvikle et forsvarligt offentligt miljøarbejde, bliver atomiseret, dels at kommunernes totale dominans på miljøgodkendelsesområdet helt underkender værdien af "armslængde-princippet", hvor en uvildig behandling af en større forurenende virksomhed bedst garanteres, når der er en vis afstand til den ansvarlige myndighed. Endvidere finder DN det helt absurd, at kommunerne fremover skal give sig selv miljøgodkendelser, når det drejer sig om kommunale virksomheder som rensningsanlæg og lossepladser.

Forslag: Lad regionerne eller staten overtage ansvaret for miljøgodkendelser på alle de virksomheder, der hidtil har været underlagt amterne (de såkaldte "a"-mærkede virksomheder), herunder også alle de kommunale virksomheder som lossepladser og rensningsanlæg.

Hvad er hovedindholdet i DN's hørings svar?

Planloven	<p>Udover de nævnte problemer med de regionale udviklingsplaner forholder hørings svaret sig til:</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Behovet for en sammenhængende plan for Danmarks natur ◆ Hovedstadsregionen ◆ Behovet for en differentieret landzone ◆ Behovet for skærpet landzoneadministration ◆ Agenda 21 ◆ VVM
Naturbeskyttelsesloven	<p>Udover § 3 administrationen nævnt ovenfor indeholder svaret:</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Behovet for en sammenhængende plan for Danmarks natur ◆ Forslag om ét fredningsnævn pr. region ◆ Naturovervågning ◆ Klageret ◆ Naturvejledning ◆ Forslag om at alle kommuner laver en naturtilsynsberetning
Miljømålsloven	<p>Udover de grundlæggende problemer med myndighedsrollerne i miljømålsloven forholder svaret sig til vandforsyningsloven, hvor der er tilsvarende myndighedsrolle-problemer fordi planlægning og udførelse af grundvandsbeskyttelse og grundvandsbenyttelse deles mellem stat og kommune.</p>
Miljøbeskyttelsesloven	<p>Udover problemerne med fordelingen af virksomheder mellem kommune og stat forholder svaret sig til:</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Ressourcebehovet for Miljøklagenævnet ◆ Husdyrbrugs regulering ◆ Havbrug ◆ Klageregler ◆ VVM
Samlelov (bl.a. ændringer til havmiljøloven, vandløbsloven, lov om Tøndermarsken, lov om Skjern Å og sommerhusloven)	<p>Hørings svaret forholder sig til:</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Ændringer i havmiljøloven, hvor kommunerne overtager kompetencen til at meddele klaptilladelser (klapning = dumpning af optaget havbundsmateriale) og fører tilsyn med klapninger inden for 12 sømil, mens kompetencen overgår til staten udenfor 12 sømil. ◆ Vandløbsloven, hvor forslaget medfører et stort – men med forslaget uløst – behov for koordinering og konfliktløsning mellem kommunerne i vandløbsoplandet. ◆ Tøndermarskens forvaltning ◆ Forvaltningen af Skjern Å's nedre løb ◆ Kommunernes rolle i forhold til Campingreglementet.
Museumsloven	<p>Det foreslås, at tilsynet med fortidsminder samt sten- og jorddiger overføres til kulturministeren. Det er hensigten, at opgaven varetages af Kulturarvsstyrelsen. DN støtter varmt at staten påtager sig ansvaret for disse vigtige nationale landskabselementer, men beklager samtidig at dette princip ikke har fundet anvendelse indenfor Miljøministeriets ressort.</p>

Jordforureningsloven	DN finder at det er positivt at hovedparten af områderne på jordforureningsområdet er samlet og stadig ligger i på det regionale niveau. Det underreges dog, at foreningen finder det bekymrende at man fremover har opsplittet myndighedskompetencen på grundvands- recipient og jordforureningsområdet. Disse områder har utallige berøringsflader og en samlet administration giver den bedste planlægning, overvågning samt forebyggende og afhjælpende indsats.
Råstofloven	Ifølge lovforslaget skal regionerne kortlægge råstofindvindingsområder på land, og kommunerne varetager den konkrete administration med tilladelser til og tilsyn med råstofindvindingen. Planlægning og kortlægning skal udmøntes i en sektorplan, som er bindende for kommunernes planlægning efter planloven. DN finder, at det er et besynderligt tilbageskridt, at man erstatter den unikke sammenfattende regionplan med en sådan sektorplan, men anerkender samtidig behovet for en bindende overordnet planlægning. Foreningen finder det ikke acceptabelt at kommunalbestyrelserne undtagelsesvis kan give tilladelse til råstofindvinding uden for de udlagte graveområder, når samfundsmæssige interesser taler for det. Erfaringen viser at det samfundsmæssige tarv alt for ofte identificeres som værende den stedlige entreprenørs.
En række love på Fødevareministeriets områder	DN mener, at det vil være mest hensigtsmæssigt at udpegningen af SFL-områderne i fremtiden varetages af regionerne. Mange naturområder, især vandløb, strækker sig over mange kommuner. For at sikre sammenhæng i SFL-udpegningerne og dermed sikre en bedre indsats for at skabe mere sammenhængende natur i Danmark, vil det være uhensigtsmæssigt at placere denne opgave i kommunerne som foreslået i lovene. En konsekvens af lovforslagene er, at relativt få årsværk bliver spredt ud på godt 100 kommuner. Den ekspertise og erfaring som er nødvendig for en succesrig gennemførelse af naturprojekter, vil derfor være vanskelig at opretholde, når området splittes op i meget små enheder.
Lov om forpligtende kommunale samarbejder	Af lovforslaget følger, at indenrigsministeren kan beslutte, at mindre øer selv får kompetencen på natur- og miljøområdet uden for et forpligtende kommunalt samarbejde. Dette finder Danmarks Naturfredningsforening er ekstremt uheldigt. Det er i forvejen foreningens opfattelse, at selv de store kommuner er for små enheder til at administrere natur- og miljøområdet. Hvis mindre ø-samfund selv får kompetencen til at forvalte natur- og miljølovgivningen på deres øer, frygter foreningen, at kortsigtede udviklingsinteresser helt vil dominere over langsigtede natur- og miljøinteresser.
Lov om erhvervsfremme	Efter lovforslagets skal de regionale vækstfora udarbejde erhvervsudviklingsstrategier for regionen. Det fremgår, at strategierne bl.a. skal satse på turisme og have fokus på udkantsområder. Disse to forhold kombineret med at vækst udelukkende defineres som økonomisk vækst gør, at Danmarks Naturfredningsforening frygter for varetagelsen af de langsigtede natur- og miljøinteresser i regionerne.
Lov om miljø og genteknologi	DN udtrykker tilfredshed med at man vil lade tilsynet med virksomheder, der er godkendt i medfør af lov om miljø og genteknologi, overgå til staten. Foreningen er helt enig i at det er et teknisk lovområde, som kræver en større erfaring end kommunerne vil være i stand til at opbygge.

De enkelte love

DN har som nævnt afgivet høringssvar på i alt 12 ændringslove, der igen omfatter ændringer i et større antal love. Ændringslovene vedrører:

- ◆ Lov om planlægning
- ◆ Lov om naturbeskyttelse
- ◆ Lov om miljømål og lov om vandforsyning
- ◆ Lov om miljøbeskyttelse
- ◆ En samlelov, der bl.a. indeholder ændringer til havmiljøloven, vandløbsloven, lov om Tøndermarsken, lov om Skjern Å og sommerhusloven
- ◆ Museumsloven
- ◆ Lov om forurenede jord
- ◆ Råstofloven
- ◆ En række love på Fødevareministeriets område
- ◆ Lov om forpligtende kommunale samarbejder
- ◆ Lov om erhvervsfremme
- ◆ Lov om miljø og genteknologi

De enkelte høringssvar følger herefter. Høringssvarene ligger også på www.dn.dk/kommunalreform.

Selve lovforslagene kan findes på www.im.dk under fanen "Kommunalreform"

7. Januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019439

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet
mim@mim.dk

Kommunalreformen – forslag til ændring af Planloven

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget forslag til Planlov i høring 1. december 2004 med frist for høringsvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkeithedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

Generelle bemærkninger

Regionplanerne afskaffes. Men regionplanerne indeholder en lang række overordnede, administrative retningslinier for f.eks. arealanvendelse, grundvandudnyttelse, -indvinding og -beskyttelse, industriområder, infrastruktur, naturbeskyttelse, råstoffer osv. Alle disse retningslinier, der også er bærende og centrale i en fortsat fremtidig natur- og miljøpolitik, skal skrives ind i alle kommuneplaner. Det er meget uklart, hvordan dette kan sikres på en forsvarlig og entydig måde, så vi ikke på grund af kommunal "slingrekurs" løber ind i natur- og miljømæssige problemer. Regionerne (subsidiært staten) bør fortsat have pligt til at gennemføre en sammenhængende overordnet regionplanlægning, så de væsentlige overordnede natur- og miljømæssige hensyn varetages på en koordineret, konsekvent og forsvarlig måde.

Foreningen er dybt betænkelig ved hvorvidt kommunerne – især de mindste – vil kunne sikre tilstrækkeligt robuste og stærke faglige miljøer, som er forudsætningen for at kunne løse store og komplekse problemstillinger. Selvom man i forslaget lægger op til at kommunerne skal samarbejde om visse opgaver, så vil 5 fagligt svage kommuner ikke blive stærkere af at samarbejde. Foreningen anbefaler derfor at de mere komplicerede natur- og miljøproblemstillinger som kræver specialviden - der ikke kan forventes at kunne findes i kommunerne – altid løses på regionalt niveau. Foreningen anbefaler endvidere, at samtlige sager og emner, som berører flere kommuner lægges i regionerne eller i staten, så der sikres en koordinering kommunerne imellem.

Foreningen anbefaler at lovovervågningsprogrammet fremover ligeledes omfatter både planloven og naturbeskyttelsesloven. Der er ingen umiddelbart klar logik i ikke at medtage disse love.

Konkrete bemærkninger:

Regionale udviklingsplaner:

De regionale udviklingsplaner bliver strategiske og overordnede sigtelinier, som maler med en meget bred pensel. De bliver ikke mere bindende for kommunerne end at kommunerne kan ignorere dem hvis ikke der er en synlig hjemmel i Planloven til at kræve planoverensstemmelse mellem kommuneplan og regional udviklingsplan.

I kommuneplanprocessen står den regionale udviklingsplan således svagt; kommuneplanen må ikke stride imod, men skal på den anden side ikke understøtte den regionale udviklingsplan. Af forslaget § 58 fremgår det således, at kommunalbestyrelsens vedtagelse af en kommuneplan ikke kan påklages til anden administrativ myndighed for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt planen er i strid med beskrivelsen af den ønskelige fremtidige udvikling i den regionale udviklingsplan. Foreningen finder det problematisk at de regionale udviklingsplaner kun har en meget overordnet betydning som retningsgiver, og ikke kan bruges til at sikre en konsistent og sammenhængende udvikling i regionen. Samtidig er det uklart for foreningen hvad borgernes indsigelsesgrundlag overfor kommuneplanen kan være.

Hvis kommuner vælger at ignorere udviklingsplanen i deres kommune- og lokalplanlægning, er der ikke et regionalt niveau som gør indsigelse. Foreningen anbefaler at regionerne gives kompetence – og gerne pligt - til at gøre indsigelse imod kommune- og lokalplaner som enten er i direkte strid med eller som modarbejder de overordnede retningslinier i den regionale udviklingsplan.

Foreningen finder samtidig at den manglende offentlighed omkring tilvejebringelsen af de regionale udviklingsplaner er et udemokratisk træk ved planerne, som kan medføre at der ikke bliver ejerskab til planerne lokalt. Det ville være ønskeligt, om der blev sikret en mere klar adgang til at påvirke de regionale udviklingsplaner, sådan som det sker omkring tilvejebringelsen af kommuneplanerne. Samtidig bør det sikres, at der skabes divergens mellem de regionale udviklingsplaner og de kommunale planer.

Staten *kan* gøre indsigelse imod forslag til både kommuneplaner, -tillæg og lokalplaner, hvis man finder at væsentlige nationale interesser er på spil. Det kræver imidlertid for det første, at de statslige myndigheder opdager det, og dernæst at man finder forholdet af så væsentlig betydning at man vil gå ind i sagen. I praksis frygter foreningen at masser af "bagateller" vil slippe igennem i kommunerne, og tilsammen på sigt udgøre et problem i forhold til blandt andet landskabsbeskyttelsen.

Foreningen anbefaler at kommuneplanerne tilvejebringes i en fast kadence på 4 år *koordineret med* landsplanredegørelserne – dels af hensyn til planlægningens kommunegrænseoverskridende karakter, og dels for at sikre en sammenhængende og understøttende effekt planerne imellem. Det bør endvidere sikres at vigtige overordnede dispositioner – f.eks. udlæg af nye byzonearealer kun kan finde sted i forbindelse med den ordinære revision af den samlede kommuneplan og ikke drypvist gennem forskellige tillæg, temaplaner og akutudlæg.

Foreningen har forstået at de statslige myndigheder ikke vil gennemgå samtlige kommuneplantillæg og lokalplanforslag som kommunerne udsender. Det betyder at det i praksis bliver op til frivillige organisationer og opvakte borgere at "fange" sager som strider imod overordnede sigtelinier i de regionale udviklingsplaner eller anden lovgivning. Foreningen anbefaler at de statslige myndigheder pålægges, at gennemgå samtlige planforslag der udsendes fra kommunerne, og gives pligt til at gøre indsigelse imod forslag som strider imod den overordnede planlægning eller ånden heri.

Foreningen anbefaler således at de regionale udviklingsplaner gøres bindende overfor kommuneplanerne.

VVM:

Forslaget lægger op til at stort set alle VVM-sager lægges ud til kommunerne. Kravet om "alternativer" i sager med VVM-pligt begrænses således fremover til en kommunes fysiske udstrækning. Hvis alternativer skal findes indenfor kommunegrænserne, risikerer man at det ikke bliver optimale alternativer ud fra natur- og landskabshensyn. Foreningen anbefaler at VVM-sager i stedet lægges i de regionale udviklingsråd, så alternative placeringer mv. ikke begrænses af en kommunes forholdsvist begrænsede geografiske udstrækning.

Planlovsforslagets § 11 i, stk. 2 lægger op til, at samtlige sager om VVM for intensive husdyrbrug i de kommende 2 år skal godkendes af Miljøministeriet. Baggrunden for det er, at man ønsker at et højt beskyttelsesniveau i disse sager tilsammen med det at kompleksiteten af landbrugets miljøproblemer skal give kommunerne tid til at opbygge de nødvendige kompetencer, inden der tages endelig stilling til, om opgaven kan løses uden statslig involvering. Foreningen foreslår, at dette initiativ udvides til ligeledes at omfatte alle øvrige VVM-sager samt alle sager efter Naturbeskyttelseslovens §3, herunder både dispensationssager og sager om afgrænsning af de naturbeskyttede områder. Hvis en evaluering efter 2 år så viser, at kommunerne har svært ved at håndtere disse sager, da anbefaler foreningen, at de i stedet lægges enten i de regionale udviklingsråd eller hos staten.

Hovedstadsregionen:

Hovedstadsregionen er i den nye struktur skåret af ved "Roskilde-fingeren". Planlovsforslaget erkender til en vis grad at den overordnede regionalisering er meget problematisk i forhold til den fysiske planlægning: Hovedstadsregionen udvides med et antal kommuner beliggende i region Sjælland. Det finder Danmarks Naturfredningsforening ulogisk og ugenomtænkt i lyset af, at der efterhånden pendles fra det meste af Sjælland ind mod hovedstaden. Hovedstadsregionen bør således defineres som det meste af Sjælland så planlægningen bliver sammenhængende, både i forhold til byvækst, infrastruktur og funktioner.

Foreningen skal rose forslaget for, at der reelt lægges op til permanente bygrænser i hovedstadsregionens grønne kiler – og at der i de grønne kiler kun kan placeres fritidsanlæg, der er tilgængelige for almen brug.

Sammenhængende plan for naturen i Danmark:

Der er ikke i planlovsforslaget lagt op til at der laves en overordnet og sammenhængende plan for naturen i Danmark. Samtidig har man ikke lagt op til at de regionale udviklingsplaner skal være bindende overfor de kommunale planer. Foreningen har grund til at frygte at de kommunale naturplaner bliver indbyrdes usammenhængende og uden noget strategisk indhold, der rækker ud over kommunegrænsen.

DN foreslår derfor, at der indarbejdes pligt for staten til at skabe og arbejde for at gennemføre en overordnet og sammenhængende naturplan for hele landet. Planen skal dels være konkret og fysisk, og forholde sig til Danmarks sammenhængende grønne struktur med både kerneområder og sammenbindende grønne spredningskorridorer, og dels indeholde en strategi for hvordan biologisk mangfoldighed og bæredygtighed sikres og forbedres i overensstemmelse med OECD's anbefalinger fra 1999 samt Wilhjelmudvalgets anbefalinger.

Planen - der kan være en del af de styrkede landsplanredegørelser - bør være den overordnede sigtelinie, som de regionale udviklingsplaner og kommuneplanerne har for den fysiske planlægning, naturbeskyttelse og naturgenopretning i de kommende 10-20 år.

Planlægning i det åbne land - landbrug:

Dynamikken i jordbrugslandskabet er blevet stærkere de seneste 20 år. Jordbrugsbedrifterne vokser og bolig- og erhvervsudviklingen sætter områder under pres. Regionplanen har hidtil varetaget den overordnede arealprioritering. Landskabsforvaltningen på ejendomsniveau er meget, meget begrænset. Den er hovedsageligt opsplittet i mere eller mindre isolerede støtteordninger til fremme af f.eks. hegnsplantning, skovrejsning eller naturgenopretning. Desuden forekommer der med de seneste ændringer af planloven en omfattende enkeltsagsbehandling i kommunerne i form af landzonesager og byggesager. Værdier der knytter sig til det lokale landskab behandles utilstrækkeligt og ukoordineret i planlægningen.

DN foreslår på den baggrund - til en begyndelse - at planlovens §15 stk. 5 udgår, således at der kan foretages en delområde- og lokalplanlægning for landbrugsarealer og arealer i det åbne land i øvrigt. DN hilser dog ændringen i §11b stk. 2 velkommen - det er stærkt påkrævet at landbrugets forhold kan blive genstand for kommuneplanlægning.

Differentieret landzone:

I takt med jordbrugserhvervets mindskede betydning for erhverv og beskæftigelse er princippet om et åbent landskab forbeholdt almindeligt land- og skovbrug, men fri for bebyggelse og andre aktiviteter, blevet afviklet. Senest med ændringen af planloven i 2002. Det konkrete aktivitetspres i landskabet varierer i dag ikke alene med landbrugsudviklingen, men i mindst ligeså høj grad med forhold som bynærhed, kystnærhed og nærhed til attraktive kyster og naturområder.

På den baggrund kan man foreslå - i landsplanlægningen eller de regionale udviklingsplaner - at differentiere landzonen. Opdelingen kunne f.eks. bestå i:

- Kystzone
- Naturområder
- Bynære områder
- Intensive landbrugsområder

En differentieret landzone vil sikre perspektiv, investeringer, rammer og spillerum til en reel lokal medbestemmelse i landskabsudviklingen. Nyopdelingen af hovedstadsområdet er et lille skridt i denne retning.

Landzonebestemmelserne:

Gennem tidligere frikommuneforsøg og de seneste 2-3 års erfaringer med kommunal landzoneadministration har foreningen erfaret, at kommunerne - med positive undtagelser - ind imellem har problemer med at holde kortsigtede økonomiske interesser adskilt fra hensyn til natur og landskab i deres landzoneadministration. På den baggrund anbefaler foreningen, at

der indføres et generelt forbud imod nye selvstændig og uplanlagte boliger i landzonen. Dette princip bør være generelt gældende og kun fraviges når helt specielle, særlige og ikke-præcedensskabende forhold taler for at fravige det generelle forbud.

Danmarks Naturfredningsforening ønsker i øvrigt, at det kommunale tilsyn i medfør af planloven fremover skal fremgå af de kommunale tilsynsberetninger (se i øvrigt foreningens hørings-svar vedrørende en række andre love på miljøministeriets område).

Agenda 21:

§ 33 a indeholder bestemmelser om Agenda 21 redegørelser. Danmarks Naturfredningsforening finder det utilstrækkeligt at alene kommunalbestyrelserne skal forholde sig til "fremme af biologisk mangfoldighed". Biologisk mangfoldighed i et bredere perspektiv - på tværs af kommunegrænserne vurderes således ikke. Danmarks Naturfredningsforening ønsker at "Biologisk mangfoldighed" skal indgå i de regionale Agenda 21 redegørelser - hvilket vil være et naturligt supplement til den statslige naturplan omtalt foroven.

Nabokommuner:

Foreningen anbefaler, at nabokommunebegrebet kommer til at omfatte flere kommuner end blot dem, som fysisk deler kommunegrænse. Kommuner længere væk vil i masser af tilfælde kunne blive berørt af en kommunes dispositioner, og bør derfor kunne inddrages i beslutningerne.

Med venlig hilsen

Michael Leth Jess
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 27, mlj@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019446

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget lov om ændring af lov om naturbeskyttelse i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række mere konkrete bemærkninger til høringsudkastet.

Udpegning og justering af beskyttet natur

Det er uhensigtsmæssigt, at kommunerne, der samtidig har store interesser i erhvervs- og byudvikling, har kompetence til at udpege og justere naturbeskyttede områder. Beskyttet natur kan paralleliseres med fredsskov, hvor udpegning og justering alene foretages af staten.

DN mener derfor, at den grundlæggende kompetence omkring udpegning og justering af beskyttet natur efter § 3 i naturbeskyttelsesloven bør placeres i regionerne eller i staten. I statsligt regi vil f.eks. statsskovdistrikterne kunne varetage disse opgaver, hvis de får tilført nye ressourcer.

Overvågning og støtte til kompetenceudvikling er nødvendig i en overgangsperiode

Kvaliteten i dansk naturbeskyttelse skal være i orden, og forudsætningen herfor er gode faglige miljøer. De findes i de nuværende amter, som med kommunalreformen vil blive opløst og spredt ud på kommunerne og staten. I forbindelse med denne proces, er det afgørende, at regionerne eller staten i det mindste i en overgangsperiode får en central rolle i forbindelse med udvikling og overvågning af kommunernes kompetenceudvikling. Udviklingen bør især følges nøje på områder, hvor kommunerne må vurderes at kunne have svært ved at holde væsentlig naturbeskyttelsesinteresser tilstrækkelig fri af økonomiske interesser. Det gælder dispensationssager og i særlig grad kommunernes rolle i forhold til udpegning og justering af områder omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3.

Forslag: 2 års statslig overvågning af kompetenceændringen på naturbeskyttelsesområdet

DN noterer sig, at det af bemærkningerne til lovforslagets nr. 28 vedr. lovens § 65 fremgår, at dispensationsbeføjelsen forudsættes administreret restriktivt som hidtil og efter nærmere retningslinier, som fastsættes af miljøministeren. Efter de eksisterende kommuners manglende efterlevelse af ministeriets retningslinier i forbindelse med udlæg af nye sommerhusområder, er DN ikke så sikker på, at kommunernes dispensationsbeføjelser kommer til at efterleve de statslige retningslinier. Forslaget til planlovsforslagets § 11 i, stk. 2 lægger op til, at samtlige sager om VVM for intensive husdyrbrug i de kommende 2 år skal godkendes af Miljøministeriet. Baggrunden for det er, at man ønsker at et højt beskyttelsesniveau i disse sager tilsammen med det at kompleksiteten af landbrugets miljøproblemer skal give kommunerne tid til at opbygge de nødvendige kompetencer, inden der tages endelig stilling til, om opgaven kan løses uden statslig involvering. DN foreslår på denne baggrund, at en tilsvarende procedurer indføres for at sikre kompetenceudvikling og kontrol med alle sager efter naturbeskyttelseslovens § 3, herunder både dispensationssager og sager om afgrænsning af de naturbeskyttede områder. Hvis en evaluering efter 2 år viser, at kommunerne har svært ved at håndtere disse sager, da anbefaler foreningen, at de i stedet lægges enten i de regionale udviklingsråd eller hos staten.

Forslag: Udgangspunkt i en konkret handlingsplan for natur og naturgenopretning

Der er ikke i planlovsforslaget lagt op til at der laves en overordnet og sammenhængende plan for naturen i Danmark. Samtidig har man ikke lagt op til at de regionale udviklingsplaner skal være bindende overfor de kommunale planer. Foreningen har grund til at frygte at de kommunale naturplaner bliver indbyrdes usammenhængende og uden noget strategisk indhold, der rækker ud over kommunegrænsen. DN foreslår derfor, at der indarbejdes pligt for staten til at skabe og arbejde for at gennemføre en overordnet og sammenhængende naturplan for hele landet. Planen skal dels være konkret og fysisk, og forholde sig til Danmarks sammenhængende grønne struktur med både kerneområder og sammenbindende grønne spredningskorridorer, og dels indeholde en strategi for, hvordan biologisk mangfoldighed og bæredygtighed sikres og forbedres i overensstemmelse med OECD's anvisninger i OECD's vurdering af Danmarks miljøindsats, 1999, samt Wilhjelmudvalgets anbefalinger. Planen bør være den overordnede sigtelinie, som de regionale udviklingsplaner og kommuneplanerne har for den fysiske planlægning, naturbeskyttelse og naturgenopretning i de kommende 10-20 år.

Forslag: Et fredningsnævn pr. region - fast medlem udpeget af det regionale udviklingsråd

DN foreslår en forenkling af fredningsnævne. Antallet af nævn reduceres til 5, idet der etableres et fredningsnævn pr. region. DN foreslår, at den faste amtslige repræsentant afløses af en fast regionsrepræsentant udpeget af de regionale udviklingsråd. Fredningsnævne vil således fremover komme til at bestå af en fast statslig repræsentant som formand, en fast regional repræsentant og en kommunal repræsentant valgt i den kommune, en given sag vedrører. DN foreslår samtidig, at de regionale udviklingsråd får ret til at rejse fredningssager.

Forslag: Naturovervågning i samarbejde med kommunerne

Det er af væsentlig betydning for tilrettelæggelse af naturforvaltningen, at overvågningen af Danmarks natur har tilpas bredde og omfang, så forandringer i naturens tilstand løbende bliver opfanget. Det gælder uanset om forandringerne skyldes naturlige svingninger, miljøpåvirkninger, klimaforandringer eller indsatser for at forbedre naturens tilstand. Derfor foreslår DN, at § 62, stk. 1, bliver ændret til: "Miljøministeren overvåger i samarbejde med kommunerne samt andre berørte offentlige myndigheder og institutioner naturens tilstand".

Forslag: Klageret i sager om justering af områder beskyttes efter naturbeskyttelseslovens § 3
Vurderingen af, om områder som følge af deres karakter er omfattet af lovens § 3 eller ej, er ofte vanskelig og fagligt krævende. Med overførsel af denne krævende kompetence fra amter til kommuner, er der risiko for at dette grundlæggende arbejde ikke bliver udført med tilstrækkelig sikkerhed. Derfor foreslår DN, at der bliver indført almindelig klageret på linie med f.eks. dispensationssager vedr. § 3 i forbindelse med kommunernes arbejde med kommunernes vurdering af, hvorvidt et givet område er omfattet af §3 eller ej. I dag tilkommer denne klageret alene ejeren.

Forslag: Naturvejledning i kommunerne

Med kommunalreformen vil enhederne, som bør varetage en væsentlige del af naturvejledningsarbejdet i Danmark, blive langt mindre end i dag. Derfor foreslår DN, at lovens § 63, stk. 2, i forbindelse med kommunalreformen bliver ændret til: "Miljøministeren fastsætter retningslinier for kommunernes naturvejledningsarbejde".

Forslag: Tilsynsberetning

Danmarks Naturfredningsforening foreslår, at der indføres krav om en årlig tilsynsberetning vedrørende det tilsyns- og plejearbejde, de enkelte kommuner foretager med hjemmel i naturbeskyttelsesloven. Det gælder i forhold til såvel bygge- og beskyttelseslinjer, §3-områder, samt fredede områder.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019461

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af lov om miljømål m.v. for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder (miljømålsloven) og lov om vandforsyning

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget forslag til ændringer af miljømålsloven og vandforsyningsloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, grundvand, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret ved at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

§ 1 Miljømålsloven

Generelle bemærkninger:

1. Miljøministeren (staten) bliver med forslaget eneste vanddistriktsmyndighed og NATURA 2000 myndighed. Det betyder, at staten skal lave basisanalyser, vandplaner og naturplaner med målsætninger, indsatsprogrammer, forestå overvågningen mv. I stedet for 13 bliver der nu 4 vanddistrikter: 2 meget store (Jylland/Fyn, Sjælland/Lolland-Falster), og 2 meget små (Bornholm og den sønderjyske grænseregion).

Som udgangspunkt sikrer én myndighed en ensartet forvaltning af vandmiljøet og Natura 2000-områderne, hvilket er positivt. Tilsvarende kunne imidlertid være opnået med regionerne som myndighed og statslig styring. I udgangspunktet er det også positivt med et mindre antal vanddistrikter, men det konkrete valg af de 4 forekommer ikke særligt velunderbygget. De afspejler ikke i særlig grad vandområdeoplande eller udpegede regioner.

2. Kommunerne skal nu stå for alt det udførende – herunder lave en kommunal handleplan til udførelse af statens indsatsprogrammer. Kommunen kan f.eks. vælge om en vådeng eller mere spildevandsrensning er bedst til at nå et bestemt statsligt kvælstofmål.

De ca. 100 kommuner udgør for små enheder til økonomisk og fagligt at løfte opgaverne på natur og miljøområdet forsvarligt og hensigtsmæssigt. Hvis ikke strukturreformen således skal føre til markante forringelser og forskelle i natur- og miljøbeskyttelsen landet over kræver det en meget stram central styring og kvalitetssikring og at kommunerne kan skaffe sig den manglende ekspertise hos kommunale fagcentre, konsulenter eller gennem statslig rådgivning. Grundlæggende er det imidlertid stærkt betænkeligt at tildele kommunerne myndighedsopgaver, som de ikke har tilstrækkelige faglige forudsætninger for at administrere.

3. Regionsrådene får høringsret og indspilsmulighed i forhold til statens forslag til planer efter miljømålsloven. Regionerne får en koordinerende rolle overfor kommunernes indspil til den statslige planlægning. Regionerne får en mæglerrolle overfor kommunernes konkrete indsatsplanlægning. Ministeren har det afgørende ord.

Det er imidlertid aldeles uklart hvilke faglige ressourcer regionsrådene vil have for at fylde disse roller ud. Uden særlige myndighedskompetencer indenfor natur- og miljøforvaltningen er det vanskeligt at se hvorledes regionsrådene skal opretholde en faglighed, der gør det meningsfuldt at blive hørt og give indspil til statslig planlægning på området. Tilsvarende er det meget vanskeligt at se med hvilken faglig pondus regionerne kan påtage sig en koordinerende rolle og en mæglerrolle overfor kommunerne. Den rolle regionerne er tildelt er således helt afhængig af, at de får tilført den nødvendige kompetence og faglige ressourcer. Det anbefaler Danmarks Naturfredningsforening at de får.

4. En række mere detaljerede krav til vandplan og Natura 2000-plan og deres revisioner skulle ministeren oprindeligt have udstukket ved bekendtgørelser og vejledninger til amterne. Disse bekendtgørelser og vejledninger bortfalder nu da ministeren overtager amternes myndighed.

Det kan synes logisk at ministeren ikke skal udforme nærmere regler for indhold og revision af de planer efter miljømålsloven, ministeren selv skal udforme, men konsekvensen bliver at uden synlige og mere detaljerede regler mangler offentligheden og klagemyndighederne en "standard" for proces og indhold, som vanskeliggør en vurdering af planernes kvalitet. Planerne får en meget høj grad af statsligt skøn i fraværet af et mere bindende regelsæt – det er hverken godt, gennemskueligt eller nyttigt i klagesager. Generelt bør der være synlige retningslinier og spilleregler som der tidligere var lagt op til. Dem bør ministeren udstikke, f.eks. i cirkulæreform.

5. Klager over vandplaner, indsatsplaner, Natura 2000-planer, kommunale handleplaner mv. til Miljøklagenævn og Naturklagenævn kan med forslaget føre til markante skred i overholdelsen af vandrammedirektivets og miljømålslovens fastsatte tidsrammer. Og klager er der med forslaget og kommunalreformens konstruktion lagt op til rigtigt mange af når mange kommuner skal være enige, og når offentligheden har grund til at betvivle overholdelse af armslængdeprincippet i natur- og miljøforvaltningen.

Der må indarbejdes et effektivt konfliktløsningssystem, der sikrer overholdelse af de givne frister. Der kan eksempelvis indlægges tid til behandling af klager i planforløbene og fastsættes (korte) frister for behandlingen af klager.

6. Der indlægges - også for offentligheden - en ekstra idéfase med indspil til den statslige planlægning før forslag til vandplan og Natura2000-plan udarbejdes og sendes i høring.

En sådan ekstra idéfase hilser DN velkommen. Det bør imidlertid gælde generelt, at klageberettigede organisationer efter gældende lovgivning tilsendes relevant materiale direkte i forbindelse med planers tilblivelse (idéfase, forslagsfase og klagefasen for vedtagne planer) i lighed med statslige, regionale og kommunale myndigheder, idet disse organisationer pr definition er berørt heraf.

Konkrete bemærkninger:

§ 21, stk. 2 ophæves, hvilket er uacceptabelt. Ministeren ikke alene bør kunne, men bør være forpligtet til at fastsætte nærmere retningslinier om udpegning af stærkt modificerede vandområder (§ 15), mindre strenge miljømål (§ 16 og 17), strengere miljømål (§ 18), fristforlængelser (§ 19). Fravær af sådanne synlige retningslinier begrænser borgernes muligheder for at vurdere om den resulterende vandplan lever op til standard. Manglende retningslinier begrænser også borgernes klagemuligheder (gør i hvert fald klager mere diffuse og mindre kvalificerede) og vanskeliggør klageinstansens sagsbehandling. § 21, stk. 2 bør fastholdes og "kan" erstattes med "skal". Retningslinierne kan f.eks. fastsættes i cirkulæreform.

§ 27a: Det er uklart om regionsrådet skal koordinere forslag fra borgerne også i den ny idéfase. Det bør klart fremgå, hvorledes borgerforslag håndteres.

§ 41, stk. 2 foreslås ændret således at ministeren nu ikke længere "skal", men "kan" fastsætte nærmere regler om fastsættelse af mål for naturtilstanden. Det er uacceptabelt, med samme begrundelse som ovenfor (§ 21, stk. 2). Også her kan der f.eks. anvendes cirkulæreform.

§ 46a, stk. 4 er ny og siger at ministeren kan fastsætte nærmere regler om kommunale handleplaners indhold og tilvejebringelse. Det er helt afgørende at der fastsættes nærmere regler herom i bekendtgørelser og vejledninger til kommunerne. Det vil være at svigte både naturen og kommunerne, hvis ikke der gives retningslinier for kvalitet og indhold af de handleplaner, der skal opfylde vandplan og Natura 2000 plan, som jo er opfyldelse af internationale forpligtelser. § 46 stk. 4 bør afgjort strammes op så "kan" erstattes med "skal".

§ 2 Vandforsyningsloven

Generelle bemærkninger:

1. De foreslåede ændringer i lov om vandforsyning betyder, at amternes nuværende opgaver splittes: Ministeren overtager beføjelser om påbud om forsyningspligt, om sammenlægninger af vandforsyninger, om tilbagekaldelse af indvindingstilladelser, om overordnet kortlægning og tilsyn med vandkvaliteten mv.

Kommunerne overtager resten – herunder oprettelsen af koordinationsfora, udarbejdelsen af indsatsplaner for grundvandsbeskyttelsen og gebyrfastsættelsen i forbindelse hermed. Kommunerne får ansvaret for alle indvindingstilladelser for grundvand og overfladevand (herunder også til dambrug) samt bortlednings- og sænkningstilladelser. Desuden for påbud om sløjfning af borer, indskrænkning af vandforbrug (tørke) mv.

Det er overordentligt uhensigtsmæssigt at kortlægning af grundvandsressourcen og dens kvalitet fremover foretages af staten via miljømålslovens vandplaner, mens indsatsplaner mod forurening af grundvandet, vandforsyningsplaner samt alle indvindingstilladelser fremover ligger i kommunerne. Indsatsplaner skal netop baseres på kendskab til trusler mod grundvandet, til arealanvendelsen og grundvandets sårbarhed og vandforsyningsplaner baseres på en afvejning af vandressourcens udnyttelse til almen forsyning, natur, erhverv mv.

Med 100 grundvandsmyndigheder fremover mod i dag 14 bliver bemandingen og ekspertisen hos den enkelte myndighed (kommune) nødvendigvis betydeligt udtyndet. Det kan heller ikke undgå at få følger for kvaliteten af grundvandsarbejdet. *Grundvandsbeskyttelsen og grundvandsbenyttelsen placeres allerbedst regionalt.*

2. De kommende kommunegrænser afspejler ikke naturlige grundvandsoplande. Der må derfor forudses mange konflikter mellem nabokommuner, som ikke er enige om prioritering, udnyttelse og beskyttelse af den enkelte grundvandsressource. Det undgås med regionerne som myndighed.

3. Regionsrådet får alene en koordinerende, indspillende og mæglende funktion fremover. Hvorledes Regionsrådet skal kunne udfylde en indspillende funktion overfor den statslige planlægning og en koordinerende og mæglende funktion overfor kommunerne står helt uklart. Lovforslaget tildeler hverken beføjelser eller faglige ressourcer til regionsrådene, hvilket er forudsætning for at de kan blive troværdige aktører.

4. Kommunerne skal fremover selv påse at deres indsatsplaner og vandforsyningsplaner er i overensstemmelse med de overordnede statslige vandplaner, andre udmeldte statslige planforudsætninger og kommuneplanen. Det mener Danmarks Naturfredningsforening er stærkt problematisk og i strid med armslængde-princippet. Der er overhængende fare for at afstanden mellem den overordnede statslige planlægning og hvad der konkret realiseres ude i de enkelte kommuner bliver meget stor. Der er overhængende fare for at denne afstand først afsløres og afhjælpes når indsatsplanernes gennemførelse har vist sig utilstrækkelige selvom indblik fra anden myndighed allerede på planstadiet kunne have afsløret dette. Overensstemmelse mellem de kommunale planer og overordnet planlægning bør altid checkes af en anden myndighed.

Konkrete bemærkninger:

§ 12 i forslaget siger, at kommunen - i forbindelse med udarbejdelse af indsatsplaner mod forurening af grundvandet - skal oprette et koordinationsforum med repræsentation fra vandforsyninger, andre myndigheder, jordbruget, industrien og eventuelt andre relevante parter i kommunen. Natur- og miljøorganisationer bør også nævnes specifikt, idet de indlysende er relevant part.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019463

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, Miljøministeriets J.nr. D 001-0006.

Danmarks Naturfredningsforening (DN) har modtaget forslag til Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet.

Der er vedhæftet et bilag til vores høringsvar. Bilaget er Danmarks Naturfredningsforenings og Amtsrådsforeningens fælles mindretalsudtalelse i Myndighedsudvalgets rapport: "Rapport fra Myndighedsudvalget om delingen af godkendelses- og tilsynskompetencen efter miljøbeskyttelsesloven mellem stat og kommuner efter den 1. januar 2007", MILJØstyrelsen, Skov- og Naturstyrelsen, 9. november 2004.

Generelle bemærkninger

I dag har vi ca. 6.600 såkaldte listevirksomheder som er omfattet af miljølovens godkendelsesregler. Efter en ændring af miljøloven pr. 1. januar 2005 skal omkring 1.400 af de mest komplicerede og miljømæssigt tungeste virksomheder (bilag 1-virksomheder) stadig have en individuel godkendelse. Resten, omkring 5.200 mindre komplicerede virksomheder (bilag 2-virksomheder), er omfattet af et forenklet system hvor godkendelserne gives efter standardvilkår i såkaldte branchebilag.

Med lovændringen der trådte i kraft den 1. januar 2005 har amterne myndighedskompetencen på ca. 2.400 virksomheder, mens kommunerne har kompetencen for de resterende ca. 4.200 virksomheder. Miljøministeren har kompetencen på nogle ganske få virksomheder.

Med det foreliggende forslag til en ny miljølov, som skal udmønte kommunalreformen, lægges der op til fundamentale ændringer i den hidtidige praksis med godkendelse og tilsyn af danske industrivirksomheder. Fra at have tre niveauer, nemlig et statsligt (miljøministeriet), et regionalt (amterne) og et lokalt (kommunerne) vil vi med lovforslaget gå til kun at have 2 niveauer, nemlig staten og kommunerne, efter den 1. januar 2007.

Der er i forslaget bl.a. lagt op til, at staten skal have kompetencen for omkring 235 virksomheder mens kommunerne skal have kompetencen på resten af virksomhederne.

Lovforslaget er i bemærkningerne vurderet til hverken af have positive eller negative konsekvenser, hverken hvad angår økonomiske eller administrative forhold for stat, kommuner, amter, eller erhvervslivet. Der er angiveligt heller ingen miljømæssige konsekvenser.

Her er det så indledningsvist rimeligt at spørge, om lovforslaget overhovedet har nogen berettigelse. Det er DNS opfattelse, at vi kan takke det eksisterende godkendelsessystem for, at reguleringen af vore industrivirksomheders miljøforhold er velfungerende, og det har på afgørende vis medvirket til at der er godt styr på miljøproblemerne i Danmark. Det er også vores udgangspunkt, at lovforslaget gerne skulle medføre forbedringer, også hvad angår miljøet.

Efter vores opfattelse er der negative konsekvenser af lovforslaget, både miljømæssige, administrative og økonomiske.

Miljømæssige, fordi de faglige miljøer, som er nødvendige for at sikre, opretholde og videreudvikle et forsvarligt offentligt miljøarbejde, bliver atomiseret med lovforslaget og fordi lovforslaget underkender værdien af "armslængdeprincippet", hvor en uvildig behandling af en større forurenende virksomhed bedst garanteres når der er en vis afstand til den ansvarlige myndighed.

Administrative og økonomiske, fordi der lægges op til overførsel af det meste af amternes kompetence og arbejde til kommunerne og staten, og til at Miljøklagenævnet bliver eneste klageinstans. Der er mange tunge og meget omfattende administrative opgaver, herunder IT, som skal køres ind i nyt regi. Det koster både tid, penge og en stor mental indsats. Erfaringerne fra Bornholms regionskommune taler for sig selv.

Vi støtter at Miljøklagenævnet bliver den eneste klageinstans, og vil i øvrigt foreslå, at det fremover bliver muligt også for de grønne organisationer at indstille medlemmer til Miljøklage-

nævnet. Vi kan imidlertid ikke forestille os, at den omfattende klagesagsbehandling, der i dag ligger i Miljøstyrelsen, uden konsekvenser kan føres over i Nævnet.

Vi mener at det er uforsvarligt, såfremt Folketinget vedtager så omfattende ændringer, som der lægges op til med lovforslaget uden at der er foretaget ordentlige konsekvensanalyser. Der er bestemt ikke – som det gøres i bemærkningerne – belæg for at konkludere, at der ingen konsekvenser er af lovforslaget.

Vi finder i DN, at det kan være en god idé at reducere antallet af kommuner. Men vi mener ikke vi kan undvære et regionalt niveau til at tage sig af de overordnede, tværgående og grænseoverskridende miljøopgaver der åbenlyst er på f.eks. vand, jord og virksomhedsområdet.

Vi mener ikke det er acceptabelt, at lægge kompetencen for godkendelse og tilsyn af langt de fleste af vore virksomheder hos kommunerne. Derimod vil vi foreslå, at de mest komplicerede, største og potentielt mest miljøfarlige virksomheder placeres i regionerne, eller alle i staten. Det er samtlige virksomheder, som i dag er opført som bilag 1-virksomheder til miljøloven samt de virksomheder, som i bilag 2 er a-mærkede, dvs. hvor amterne har kompetencen.

Vi vil i denne sammenhæng også foreslå, at regionerne bliver VVM-myndighederne, da vi mener, at kommunerne ikke vil kunne sikre de påkrævede og geografisk dækkende VVM alternativvurderinger.

Vi mener, at beføjelserne til at give tilladelser til havbrug skal lægges i regionerne eller i staten. Forureningen fra havbrugene holder sig ikke inden for snævre kommunegrænser, men spredes over store havområder. Hvis det – som foreslået – er kommunerne, som skal give tilladelser til havbrug er der en stor risiko for, at lokale hensyn til f.eks. arbejdspladser vil overtrumfe de nødvendige overordnede miljø- og naturhensyn. Dette er ikke acceptabelt og kan komme i konflikt med vore internationale hav-retlige forpligtelser.

Med lovforslaget lægges der op til, at kommunerne kan påklage miljøministerens afgørelser, men ikke det omvendte. Det mener vi er en uacceptabel ændring og indskrænkning af den gældende retstilstand. Vi mener, at alle kompetente myndigheder skal kunne påklage alle andre kompetente myndigheders afgørelser. Altså kommunernes afgørelser skal kunne påklages af regionerne og miljøministeren, regionernes af kommunerne og miljøministeren og endelig miljøministerens af regionerne og kommunerne.

Af generelle bemærkninger vil vi desuden fremføre, at princippet om, at en myndighed ikke kan give sig selv tilladelse til en aktivitet eller en virksomhed, bør opretholdes. Det kunne f.eks. være spildevandsudledning, et kommunalt affaldsanlæg eller et kraft-varmeanlæg.

Med lovforslaget lægges der imidlertid op til, at kommunerne kan give sig selv tilladelser til at udlede spildevand til vandløb, søer eller havet og til spildevandsanlæg. Dette er uacceptabelt. Kommunal virksomhed skal godkendes af regionerne (eller staten), som også skal føre tilsyn med godkendelserne.

Til slut vil vi tilføje, at vi bakker miljøministeren op i, at husdyrbrug bør reguleres som industri hvor udgangspunktet for udeledninger er recipienternes konkrete tålegrænser. Derfor vil vi foreslå, at husdyrbrugenes miljø- og naturforhold reguleres samlet under én og samme lovgivning og ikke som nu, hvor reguleringen er spredt over flere lovregler og flere ministerier. Vi anbefaler, at reguleringen af husdyrbrug kommer til at ske samlet under miljøloven på lige vilkår med andre virksomheder.

Havmiljølovens tilladelser til at oprense sedimenter fra f.eks. havne og deponere sedimenterne andre steder på havbunden (klapning) ligger i dag hos amterne. Det fungerer godt, bl.a. fordi amterne har et godt overblik over deres region og er i stand til at afgøre, hvor en klapning gør mindst skade på havmiljøet. Det kan sagtens være i et område som ligger uden for den kom-

mune, hvor sedimentet er kommet fra. Derfor mener vi, at tilladelser til klappinger fortsat skal gives af regionerne, ellers må staten overtage området. En situation, hvor kommunerne hver for sig måske begynder at udlægge nye klappadser vil være helt grotesk, og gå stik imod af, hvad men gør på landjorden. Her går udviklingen - ikke mindst af miljøhensyn - mod en overordnet koordinering og en kraftig reduktion i af antallet af lossepladser.

Konkrete bemærkninger

P. 6 nederst plus p. 7 øverst: Vi mener det på mange måder er yderst problematisk, at ansvaret og tilsynskompetencerne hvad angår grundvandsbeskyttelse, vandindvinding, spildevandsudledning samt visse særligt miljømæssigt tunge og komplicerede virksomheder overgår til kommunerne. Ansvar og tilsynskompetencen bør ligge i Regionerne, subsidiært staten (jf. bilaget).

P. 8 øverst: Miljøklagenævnet (MKN) bliver eneste klageinstans. Vi finder det er i orden med kun én klageinstans. Men der må forudses at skulle tilføres mange ressourcer til MKN for at Nævnet kan varetage opgaverne som klageinstans. Der er ikke redegjort for hvordan dette skal ske, eller noget om tidsrammer osv. Vi mener derfor, at der må forventes store administrative ændringer, som teksten ikke forholder sig til.

Vi mener desuden at ændringen til, at vi fremover kun skal have én klageinstans, er så væsentlig, at reglerne om indstilling af medlemmer til MKN skal moderniseres. Ifølge den nugældende miljølovs § 105, Stk. 2, 1) kan forskellige erhvervsorganisationer indstille medlemmer til MKN. Dette ønsker vi udvidet, så også de grønne organisationer, herunder bl.a. DN, kan indstille medlemmer til Nævnet.

P. 8, 2. afsnit i nummer 3: Overdragelse af sager, dokumentation og IT-systemer må forudses at blive meget dyrt, dvs. at få omfattende økonomiske konsekvenser. Dette forholder teksten sig heller ikke til.

P. 8, nummer 6: Forslaget må forventes at kunne få omfattende miljømæssige konsekvenser, sådan som vi har peget på i vores mindretalsudtalelse, se bilaget.

Vi vil fremhæve, at det kræver en række faglige kompetencer at sikre myndighedsbehandling på højt niveau og derved sikre og forbedre miljøet. Vi mener ikke det er forsvarligt at sprede den faglige ekspertise, som amterne besidder i dag, på kommunerne. Faglige miljøer vil gå tabt, og det forbedrer i realiteten ikke kommunernes mulighed for at løfte opgaven på en miljømæssigt forsvarlig måde.

Med andre ord: Det er vores opfattelse, at kun såfremt kompetencerne samles i regionale enheder, kan de nødvendige faglige miljøer sikres bevaret. En atomisering af amternes kompetencer på 3 statslige enheder og 100 kommuner vil ikke gavne det faglige niveau og derfor heller ikke miljøet.

P. 8, nummer 7: Forslaget må forudses at kunne få EU-retlige konsekvenser i det øjeblik de små enheder, kommunerne, ikke vil være i stand til eller ikke vil gennemføre tilstrækkeligt brede og geografisk dækkende VVM alternativvurderinger, som de skal ifølge VVM-direktivet. Det er derfor tvivlsomt om vi (Danmark) i sådanne situationer vil kunne leve op til vore EU-retlige forpligtelser. For at råde bod på sådanne muligt kommende situationer foreslår vi, at regionerne bliver VVM-myndighederne, men såfremt dette ikke bliver resultatet af forhandlingerne vil vi foreslå, at alle VVM sager (screeninger og vurderinger) godkendes af staten i en periode på 2 år. Dette kunne afhjælpe et muligt boom i klager over utilstrækkelige eller manglende VVM-processer. DN har stillet det samme forslag i Myndighedsudvalget.

P. 9, skemaet med vurdering af konsekvenserne: Miljøstyrelsen vurderer tilsyneladende, at der hverken er positive eller negative konsekvenser af de fundamentale ændringer, der lægges op til med lovforslaget. Så kan man med rimelighed spørge hvorfor vi så i det hele taget skal "lave denne øvelse"?

Men DN har både ovenfor og i mindretalsudtalelsen, jf. bilaget, peget på nogle mulige og sandsynlige negative konsekvenser, både for miljøet, økonomien samt administrative konsekvenser. Der er ikke lavet analyser, som med rimelighed retfærdiggør eller sandsynliggør, at de konklusioner, som der her træffes om konsekvenserne af ændringerne med lovforslaget holder stik. Vi efterlyser sådanne analyser, idet vi mener det er uforsvarligt at lave så omfattende lovændringer som der her lægges op til uden ordentlige konsekvensanalyser.

P. 10, 2. afsnit i Til nr. 3: Vi mener, at beføjelserne hvad angår beskyttelse af jord og grundvand bør lægges i regionerne (subsidiært staten). Grundvandet og grundvandsforurening fra f.eks. forurenede jord respekterer ikke snævre kommunegrænser, heller ikke selv om kommunerne nogle steder bliver større. Beføjelserne bør følge de naturlige grundvandsoplande (vandområder) som er af meget større geografisk udstrækning end en kommune.

Arbejdet fremover med beskyttelse af grundvandet (og andet vand) er knyttet meget tæt sammen med vandrammedirektivet, der bl.a. fastlægger udarbejdelse af vandplaner, Natura 2000-planer og indsatsplaner. En overordnet og koordineret indsats på hele grundvandsområdet er derfor af helt central betydning.

P. 11 nederst plus p. 11 øverst i afsnit Til nr. 5: Beføjelserne til at give vandindvindingstilladelser bør af samme grunde som nævnt lige ovenfor lægges i regionerne (subsidiært staten).

P. 11, afsnit Til nr. 11: Beføjelserne til at give tilladelser til havbrug bør lægges i regionerne (subsidiært staten), da det er for snævert for den enkelte kommune at skulle holde styr på den grænseoverskridende forurening fra havbrug, jf. også bemærkningerne nedenfor til § 27.

P. 11, afsnit Til nr. 12 og nr. 13: Det fremgår, at kommunerne skal give sig selv tilladelser til at udlede spildevand til vandløb, søer eller havet og til spildevandsanlæg med staten som tilsynsførende. Dette er ikke holdbart. Tilladelserne bør gives af regionerne (subsidiært staten).

P. 14, afsnit Til nr. 23: Det fremgår, at der ikke længere skal laves regionplaner, og at forpligtelserne i de gældende regionplaner vedr. spildevandsplaner skal overføres til kommuneplanerne. Det er ikke nærmere beskrevet hvordan dette skal ske og hvilke konsekvenser af forskellig art dette vil få.

P. 18, sidste afsnit i Til nr. 39 og nr. 45-56: Det anføres, at når der kommer et system med kun én klageinstans, MKN, så vil det bidrage til nedbringelse af tiden til sagsbehandling. Dette er fuldstændig udokumenteret. DN må efterlyse analyser af hvordan dette nye system vil fungere, se også tidligere bemærkninger ovenfor.

Til §§ 22 og 23: Der mangler helt en forklaring på, hvad det betyder, at man indsætter et nyt pkt. 2, som blot henviser til vandforsyningslovens § 20. Vi efterlyser en forklaring også hvad angår de miljømæssige konsekvenser.

Til § 26a: På lignende måde efterlyser vi en vurdering af konsekvenserne af at 2. pkt. ophæves.

Til § 27: Med hjemlen i stk. 3 kan beføjelserne til at give tilladelser til havbrug henlægges til kommunerne. Det mener vi er uacceptabelt. Vi har nogle internationale forpligtelser i havretlig sammenhæng, som vi i DN ikke kan se på nogen fornuftig måde kan varetages eller "håndhæves" af kommunerne. Forureningen fra havbrugene, hvoraf mange i dag er meget store, holder sig ikke inden for en snæver kommunegrænse, men påvirker og spredes med

havstrømmene til store og tit højt målsatte havområder. Disse forhold skal der tages hensyn til når der gives tilladelser til havbrug. Hvis kompetencen ligger i kommunerne er der en nærliggende risiko for at hensyn til lokale arbejdspladser kommer til at veje tungere end de nødvendige overordnede miljø- og naturhensyn. Derfor mener vi, at beføjelserne til at give tilladelser til havbrug skal ligge i regionerne, eller i staten.

Til § 32: Regionplanerne afskaffes. Men regionplanerne indeholder en lang række overordnede, administrative retningslinier for f.eks. arealanvendelse, grundvandudnyttelse, -indvinding og -beskyttelse, industriområder, infrastruktur, naturbeskyttelse, råstoffer osv. Alle disse retningslinier, der også er bærende og centrale i en fortsat fremtidig natur- og miljøpolitik, skal skrives ind i alle kommuneplaner. Det er meget uklart, hvordan dette kan sikres på en forsvarlig og entydig måde, så vi ikke på grund af kommunal "slingrekurs" løber ind i natur- og miljømæssige problemer. Regionerne (subsidiært staten) bør fortsat have pligt til at gennemføre en sammenhængende overordnet regionplanlægning så de væsentlige overordnede natur- og miljømæssige hensyn varetages på en koordineret, konsekvent og forsvarlig måde, jf. bemærkningerne ovenfor til p.11, afsnit Til nr. 11.

Til § 66: Ændringerne forekommer uoverskuelige. Også her må vi efterlyse en ordentlig forklaring på, hvad ændringerne går ud på, og hvilke konsekvenser de får. Et af hovedspørgsmålene er hvem der fører tilsyn med hvad.

Til § 77 (og §99): Vi foreslår, at ordet "skriftlige" udgår.

Til § 83: DN ønsker at det skal fastholdes, at der er oplysningspligt til regionerne/Regionsrådet. Derfor foreslår vi, at der i stk. 1 efter ".....kommunes område" tilføjes "eller inden for den enkelte region". Vi foreslår desuden stk. 2 bibeholdt, således, at der efter ".....efter anmodning" tilføjes "fra Miljøministeren", "amtsråd" erstattes med "Regionsrådene" og "den enkelte kommunes område" erstattes af "de enkelte regioners områder".

Til § 98: Det fremgår, at kommunerne kan påklage miljøministerens afgørelser. På samme vis skal det også være muligt for miljøministeren at påklage kommunernes afgørelser; ellers bliver retstilstanden i forhold til i dag ændret ganske betydeligt. DN mener desuden, at alle afgørelser ligeledes skal kunne påklages af regionerne, som efter vores opfattelse bør have flere af de koordinerende og overordnede sagsområder inden for loven og i det hele taget inden for natur- og miljøbeskyttelsesområdet.

Vi vil i denne forbindelse fremhæve, at en sådan beføjelse til på kryds at kunne påklage andre kompetente myndigheders afgørelser er medtaget i forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord, pkt. 41, § 82, stk. 2.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

Bilag til:

Danmarks Naturfredningsforenings høringssvar til: Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse - Udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område, J.nr. D 001-0006

Mindretalsudtalelse fra Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen til rapport fra Myndighedsudvalget om delingen af godkendelses- og tilsynskompetencen efter miljøbeskyttelsesloven mellem stat og kommuner efter den 1. januar 2007. Kommissoriet

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder, at udvalgsarbejdet er gennemført på et mangelfuldt grundlag.

Kommissoriet har begrænset udvalgsarbejdet til, at udvalget kun skal komme med anbefalinger om, hvilke virksomheder henholdsvis staten og kommunerne skal godkende og føre tilsyn med. Udvalget har ikke haft mulighed for at vurdere en placering i fremtidige regioner, selv om det er amterne, der i dag som regionale myndigheder har ansvaret for godkendelse og tilsyn med ca. 2400 større, miljøbetydende virksomheder, mens kommunerne er myndighed for de ca. 4200 øvrige, mindre miljøbetydende virksomheder.

Kommissoriet er endvidere begrænset til kun at omfatte de ca. 1.400 virksomheder, som er optaget på bilag 1 i godkendelsesbekendtgørelsen, det vil sige kun en fjerdedel af de virksomheder, der er omfattet af godkendelsespligt. I kommissoriet fastlægges således uden videre, at op til 5.200 virksomheder, der er opført på bilag 2 i godkendelsesbekendtgørelsen, fremtidigt skal være under kommunal godkendelse og tilsyn, herunder også de ca. 1.600 virksomheder, der i dag har amterne som myndighed.

Tidsfristen på kun ca. 6 uger har efter Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningens opfattelse umuliggjort, at udvalget har kunnet gennemføre sit arbejde på et fagligt kvalificeret grundlag.

Amtsrådsforeningen og Danmarks Naturfredningsforening finder, at udvalgsarbejdet ikke er et forsvarligt grundlag for ny lovgivning i Folketinget.

Fordeling af myndighedskompetencen

Der er ikke i udvalgsarbejdet eller i forbindelse med arbejdet i strukturkommissionen fremkommet belæg for, at de fremtidige kommuner i sig selv fagligt og økonomisk på en bæredygtig måde kan løfte ansvaret for de foreslåede mere end 2.000 større, miljøtunge virksomheder, som flertallet foreslår overført til kommunerne.

Den anvendte metode for fordelingen af virksomheder mellem staten og kommunerne er ikke velargumenteret og gennemarbejdet. De kriterier, udvalget har drøftet for fordelingen, giver ikke et bestemt facit. Det er en mangel, at sammenhængen med forvaltningen af hele miljø- og naturområdet ikke har kunnet indgå i forbindelse med overvejelserne om en fordeling af virksomhederne. Herved har de ulemper, der er forbundet med, at ansvaret for visse miljø- og naturopgaver efter det indgåede forlig ligger i staten, mens andre ligger i kommunerne, ikke kunnet belyses. Der er ikke i udvalgsarbejdet fremkommet nye synspunkter i relation til den fremtidige myndighedsfordeling efter en kommunalreform i forhold til de synspunkter, som ligger til grund for den nuværende fordeling, som er udmøntet i den nye godkendelsesbekendtgørelse.

Den nye godkendelsesbekendtgørelse træder i kraft 1. januar 2005 og udmønter forslag fra Virksomhedsudvalget, som blev afgivet i enighed i efteråret 2003. Bilag 1 omfatter virksomhe-

der, som er vurderet til at være større, miljøbetydende virksomheder, og som derfor fortsat skal reguleres af det hidtidige godkendelsessystem. Håndteringen af disse virksomheder forudsætter særlig sagkundskab og specialviden, som mest hensigtsmæssigt må være samlet hos forholdsvis få myndigheder, mest naturligt i de fem regioner.

De a-mærkede virksomheder på bilag 2 er vurderet i den nuværende lovgivning til at være så komplekse eller så miljømæssigt betydningsfulde, at myndighedskompetencen skulle placeres på det regionale niveau. Som følge af kommissoriets begrænsninger har virksomheder på bilag 2 ikke været drøftet i udvalget. Bilag 2-virksomheder skal fremtidigt omfattes af en forenklet godkendelse, som er en nydannelse i miljøreguleringen. Regeringen vil foretage en evaluering af ordningen senest i 2008. Det anbefales derfor, at også disse virksomheder fastholdes på regionalt niveau, indtil fordelingen af myndighedskompetencen vurderes igen i 2008. Frem for at fordele ansvaret for miljøreguleringen af større komplicerede virksomheder på staten og kommunerne, hvorved faglig ekspertise og faglige miljøer vil gå tabt, finder Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen, at det er en enklere og billigere løsning samt en miljømæssig fordel at samle ansvaret for godkendelse og tilsyn med de større miljøtunge virksomheder i de nye regioner. Alternativt bør samtlige virksomheder på bilag 1 og a-mærkede virksomheder på bilag 2 samles under statsligt ansvar.

Miljømæssige konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen gør opmærksom på, at udvalget ikke har haft grundlag for at foretage en vurdering af de miljømæssige konsekvenser af flertallets anbefaling.

Det kræver en række faglige kompetencer at sikre myndighedsbehandling på højt niveau og derved sikre og forbedre miljøet. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder det uforsvarligt at sprede den faglige ekspertise, som amterne besidder i dag, på kommunerne. Faglige miljøer vil gå tabt, og det forbedrer i realiteten ikke kommunernes mulighed for at løfte opgaven på en miljømæssigt forsvarlig måde.

Kun såfremt de samles i regionale enheder, kan disse kompetencer sikres bevaret. En atomisering af amternes kompetencer på 3 statslige enheder og 100 kommuner vil ikke gavne det faglige niveau og derfor heller ikke miljøet. Strukturreformen indebærer, at kompetencerne på mange andre myndighedsopgaver, f.eks. skat og sygehusvæsenet, samles.

Efter Danmarks Naturfredningsforenings og Amtsrådsforeningens vurdering vil der i gennemsnit blive mindre end én fagspecialist fra de nuværende amter til fordeling i hver af de nye kommuner. Ca. 160 fagspecialister er beskæftiget med godkendelse og tilsyn i amterne i dag. Med et kvalificeret skøn vil omkring 70 af disse medarbejdere skulle overføres til staten til miljøtilsyn med de ca. 235 tungeste virksomheder, som flertallet foreslår overført til staten. Det betyder, at der er ca. 90 medarbejdere tilbage til de ca. 100 fremtidige kommuner. Mange kommuner vil således slet ikke blive styrket med fagspecialister fra amterne, og en kvalitetsstyringsordning kan ikke råde bod på manglende faglig kompetence.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen finder ikke, at der i udvalgsarbejdet er tilvejebragt et tilstrækkeligt grundlag for at vurdere de økonomiske og administrative konsekvenser. Udvalgsflertallets overvejelser består væsentligst af udokumenterede påstande. Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen bemærker at f.eks.:

- Opgaverne bliver ikke i realiteten samlet hos én myndighed med én indgang. Driften og dele af myndighedsarbejdet vedrørende spildevand, vandforsyning og affald er i dag organiseret i fælleskommunale samarbejder/selskaber. Kommunerne vil sikkert finde det nødvendigt også på virksomhedsområdet at inddrage ekspertise fra kommunale samarbejder/fællesskaber. Mange virksomheder vil opleve en opsplittet myndighedsfordeling mellem staten og kommunerne og inddragelse af flere kommuner i kommunegrænseoverskridende sager.

- Der er ikke belæg for, at virksomhederne som påstået kan forvente positive administrative konsekvenser for erhvervslivet. Den nye struktur, herunder opbygning af nye (statslige) enheder må tværtimod forventes at komplicere, forsinke og fordyre, også på længere sigt.
- Mange virksomheder efterspørger dialog og sparring om f.eks. miljøvurderingen af procesoptimerende teknologi hos amterne som stærke faglige myndigheder. Bedre løsningsmuligheder for virksomhedernes miljøforhold og teknologisk udvikling giver konkurrencemæssige fordele. Disse fordele må forventes forringet, hvis miljøregulering af de større virksomheder uddeles på kommunerne.

Udvalget har været afskåret fra at foretage en økonomisk og administrativ vurdering for den offentlige sektor. Det er Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningens opfattelse, at den myndighedsstruktur og opgavefordeling som kommissoriet forudsætter, vil medføre en betydelig fordyrelse for den offentlige sektor til denne opgave.

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019458

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af en række love på natur- og miljøområdet (samleloven)

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget samleloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række konkrete bemærkninger til høringssudkastet:

Konkrete bemærkninger:

§ 1:

Forslaget indebærer at kommunerne overtager kompetencen til at meddele klaptilladelser (klapning = dumpning af optaget havbundsmateriale) og fører tilsyn med klapninger inden for 12 sømil, mens kompetencen overgår til staten udenfor 12 sømil.

Det indebærer også at samordning af de kommunale beredskabsplaner overfor alvorlige og omfattende forureninger overgår til staten, mens den konkrete koordinering af bekæmpelsesindsatsen placeres hos kommunerne selv.

I dag giver amterne klaptilladelser til regionplangodkendte klappladser indenfor eget amt, dog efter høring af Skov- og Naturstyrelsen i Habitatområder og på vanddybder under 6 m.

Det kan forventes at kommuner fremover vil søge at få udpeget egne klappladser for dels at undgå at skulle søge tilladelse til klapning hos nabokommuner, dels fordi der vil blive lagt pres på klapmyndigheden fra havnene for at skaffe klappladser så tæt på som muligt af hensyn til omkostningerne.

Der må derfor laves en procedure for udpegning af nye klappladser, som sikrer et tilstrækkeligt fagligt grundlag, en regional afvejning af behov og alternativer og en offentlig indsigelsesprocedure. Det kunne være ophængt i en VVM-procedure.

Mange kommuner ejer havne eller er direkte involveret i havnenes drift, hvilket selvsagt indebærer en stærkt problematisk interessekonflikt mellem en miljømæssigt forsvarlig, men dyrere, løsning eller en billigere løsning. Efter DNs opfattelse kan en kommune ganske enkelt ikke behandle klapsager vedrørende havne, den selv har engagement i.

Kommunerne har som udgangspunkt ingen faglig ekspertise indenfor havmiljøområdet, og klaptilladelser vil antageligt i sig selv være for lille et sagsområde til at en sådan ekspertise opbygges. Dermed vil administrationen af klaptilladelser i mange kommuner foregå på et utilstrækkeligt fagligt grundlag med mindre der indhentes rådgivning udefra.

Desuden må klaptilladelserne styres gennem en så stram central styring og overvågning, at en tilfredsstillende og ensartet praksis bliver resultatet.

Vedrørende beredskabet overfor alvorlige og omfattende forureninger må det forventes, at en manglende ekspertise og vidensopbygning om det lokale/regionale havmiljø i kommunerne vil betyde, at indsatsen i forbindelse med større og alvorlige forureninger ikke bliver optimal. Her til kræves kendskab til såvel forskellige områders sårbarhed, til strømforhold og til forureningsstofferne virkninger i havmiljøet.

DN foreslår derfor, at regionerne bliver myndighed på havmiljølovens område.

§ 2:

Vandløb er en funktionel økologisk enhed fra udspring til udløb. Den ideelle myndighed for forvaltning af vandløb har derfor kompetence over hele vandløbsoplandet, således at beslutninger omkring vandløbsforhold altid har helheden som udgangspunkt.

Forslaget til ændring af vandløbsloven betyder at antallet af vandløbsmyndigheder i Danmark reduceres fra de nuværende ca. 290 (alle amter og kommuner) til omkring 100 (de nye kommuner). Kommunerne overtager alle opgaver på vandløbsområdet – tilsyn, vedligeholdelse, regulativer, restaurering, regulering, pumpelag.

Det bliver staten, med input i et ubestemt omfang fra regionsrådene, der fastlægger de fremtidige vandløbsmålsætninger og overvåger tilstanden. Det sker via miljømålsloven gennem vandplaner og indsatsprogrammer fra staten, som bliver bindende for kommunernes forvaltning og indsats.

Selvom der bliver færre vandløbsmyndigheder vil de større danske vandløb nu få mange kommuner som myndighed (mod et enkelt amt nu) og selv mindre vandløb som oftest flere kommuner. Det betyder alt andet lige større koordineringsbehov mellem kommunerne og flere konflikter på grund af forskellige interesser og afvejninger i de kommuner vandløbet gennemløber. Der er stor risiko for at vandløbets samlede forvaltning bliver ukoordineret og uden den nødvendige konsekvens og optimering.

Forslaget medfører således et stort - men med forslaget uløst - behov for koordinering og konfliktløsning mellem kommunerne i vandløbsoplandet. Regionerne vil være oplagte til at sikre den nødvendige sammenhæng i indsatsen, hvis de tildeles beføjelser og faglig tyngde på området. Central fastlæggelse af bindende retningslinier for vandløbsforvaltning kan desuden på forhånd minimere mulighederne for konflikter vandløbsmyndigheder imellem.

Tages der ikke hånd om koordineringen og konfliktløsningen må der forudses rigtigt mange vandløbssager i klagesystemet, hos ministeren og ved domstolene.

Det er erfaringsmæssigt kommunerne, der har stået for den mest hårdhændede vedligeholdelse af vandløb, mens amterne har været bedre til at sikre de fysiske forhold. DN frygter at kommunernes overtagelse af amtsvandløbene vil betyde en forværring af de fysiske forhold i disse vandløb.

Amterne har været store nok til at huse en betydelig vandløbsfaglig ekspertise. Det samme gælder kun få store kommuner, og det samme vil gøre sig gældende fremover. I de fleste af de nye kommuner vil den vandløbsfaglige ekspertise (hydraulisk som biologisk) blive for svag til skade for behandlingen af vandløbene. Det forekommer således ikke velovervejet, at tillægge kommunerne al vandløbsmyndigheden uden samtidigt at sikre tilstedeværelsen af den nødvendige vandløbsfaglige ekspertise. Den må kommunerne nu skaffe sig i kommunale samarbejder, i statsligt regi (DMU f.eks.) eller fra private konsulenter.

Iværksættelse af større vandløbsrestaureringsprojekter vanskeliggøres fremover fordi den enkelte berørte kommune vil finde det for bekosteligt og andre kommuner kan have vanskeligt ved at se hvilken gavn de får af at bidrage til projektet. Skal der ske natur- og miljøforbedringer i og omkring vandløbene - og det skal der i betydeligt omfang hvis vandmiljøplanerne og miljømålsloven skal opfylde deres intentioner - er det afgørende, at der findes en måde at finansiere projekter på, som sikrer at projekterne ikke står og falder med den enkelte kommunes betalingsvillighed.

Det skal afslutningsvis til § 2 bemærkes, at alle de ovenfor nævnte negative virkninger af strukturreformen på vandløbsadministrationen ganske enkelt undgås, hvis regionale vandløbsmyndigheder fastholdes - gerne som eneste vandløbsmyndighed.

§ 4

Forvaltningen af Tøndermarsken har hidtil ikke eller kun på enkelte områder ført til, at målene i loven er blevet opfyldt. Da loven trådte i kraft udgjorde Tøndermarskens ydre koge Danmarks vigtigste yngleområde for engfugle. Nu er 80-90 % af disse fugle forsvundet på trods af store tilskud og investeringer i bevandingsanlæg. Årsagerne til miseren er mange, bl.a. selve lovens konstruktion. DN mener, at Tøndermarsken bør fredes efter naturbeskyttelsesloven eller opkøbes og forvaltes af staten, hvis målene skal nås. En god bestand af engfugle kræver høj vand-

stand, stop for brug af gødning og pesticider i området og en let afgræsning med lav dyretæthed og/eller sen udbinding af dyrene.

Tøndermarskens hidtidige forvaltning, som på sit mest centrale område har været skandaløst dårlig siden lovens ikrafttræden, vil efter DNS vurdering næppe blive hverken dårligere eller bedre ved overførsel af kompetencen til kommunerne.

DN ser en statsligt overtagelse af ejerskab og forvaltning *eller* en fredning som eneste farbare vej til at opnå en langsigtet og holdbar løsning af naturforvaltningsproblemerne i Tøndermarsken.

Forslag: 2 års statslig overvågning af kompetenceændringen vedr. Tøndermarskens forvaltning
DN foreslår, at der i lovændringen indføres en bestemmelse om 2 års statslig overvågning af kompetenceændringen vedr. Tøndermarsken for at sikre kompetenceudvikling og kontrol med områdets forvaltning. Hvis en evaluering efter 2 år viser, at kommunerne har svært ved at forvalte Tøndermarsken i forhold til lovens formål, anbefaler foreningen, at kompetencen i stedet lægges enten i det regionale udviklingsråd eller hos staten.

§ 5

Genoprettelsen af Skjern Å's nedre løb er Danmarks største og dyreste naturgenopretningsprojekt. Projektet har været en succes og området trækker i dag et meget stort antal besøgende. På baggrund af de meget store offentlige investeringer og overvejelserne om f.eks. etablering af en nationalpark i området, bør reglerne om offentlighedens adgang og rekreative brug af områder udformes således, at der bliver taget brede hensyn til såvel lokale, regionale, nationale og internationale interesser. Derfor er det betænkeligt, hvis kommunerne bliver ministerens eneste forhandlingspart i disse spørgsmål. Desuden bør ministerens forhandling være et krav og ikke en mulighed.

Forslag: Ændring af § 13 stk. 2

DN foreslår, § 13, stk. 2, ændret til: "Miljøministeren skal efter forhandling med de berørte kommuner og det regionale udviklingsråd fastsætte nærmere regler om offentlighedens adgang til og rekreative udnyttelse af arealerne, herunder regler der afviger fra § 24 i lov om naturbeskyttelse"

§ 7

Også sommerhusloven foreslås ændret, så det fremover er kommunalbestyrelsen der er myndighed. Det indebærer bl.a. at det fremover er kommunerne der giver tilladelse efter Campingreglementet. I administrationen af Campingreglementet er der en lang række skøn som skal foretages, herunder ikke mindst hensynet til natur og miljø. DN er bekymret for at sådanne skøn foretaget af kommunerne kan risikere ofte at falde ud til fordel for kortsigtede turist- og erhvervsinteresser og ikke sikre naturbeskyttelseshensyn som loven foreskriver, at der skal tages hensyn til.

DN foreslår derfor, at også på dette område gives myndighedskompetencen til regionerne.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. Januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019472

Danmarks
Naturfredningsforening

Kulturministeriet
kum@kum.dk

Kommunalreformen – forslag til ændring af Museumsloven

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget forslag til museumslov i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

Generelle og konkrete bemærkninger

Ved strukturreformen foreslås det, at tilsynet med fortidsminder samt sten- og jorddiger overføres til kulturministeren. Det er hensigten, at opgaven varetages af Kulturarvsstyrelsen. Kulturministeren vil kunne indgå aftaler med vedkommende museer eller indgå aftaler med konkrete kommuner om at forestå tilsynet på statens vegne.

Danmarks Naturfredningsforening kan varmt støtte at staten påtager sig ansvaret for disse vigtige nationale landskabselementer, men skal samtidig beklage at dette princip ikke har fundet anvendelse indenfor Miljøministeriets ressort.

Ved strukturreformen overføres amtslige ejerskaber af sten- og jorddiger til kommunerne. Kommunerne vil også skulle tage stilling til enkeltsager om dispensation fra bestemmelserne i lovgivningen.

Danmarks Naturfredningsforening kan ikke anbefale at kommunerne får mulighed for at dispensere vedrørende sten- og jorddiger. Dispensationsmyndigheden bør være staten. Opgaven vil dels være løsrevet fra øvrige kommunale opgaver, dels er det Danmarks Naturfredningsforenings opfattelse at sten- og jorddigerne er under et betydeligt pres i jordbrugslandskabet.

Kulturministeriet foreslår, at amtskommunernes plejepligt af egne fortidsminder m.v. overføres til kommunerne, samtidig med at ejerskab hertil overgår. Kulturarvsstyrelsen kan rådgive kommunerne vedrørende pleje af fortidsminder m.v. og kan udarbejde vejledninger vedrørende plejen.

Danmarks Naturfredningsforening skal anbefale at overførslen til kommunerne sker på baggrund af en konkret vurdering af de enkelte fortidsminders betydning.

I henhold til museumslovens § 29 i får kommunerne pligt til at pleje de sten- og jorddiger samt fortidsminder, som kommunen selv ejer.

Danmarks Naturfredningsforening foreslår at der indføres et krav om kommunale tilsynsberetninger i de tilfælde hvor kommunerne løser opgaver efter museumsloven – herunder de tilfælde hvor de løser konkrete opgaver efter aftale med Kulturarvsstyrelsen (se i øvrigt foreningens høringssvar vedrørende en række love på Miljøministeriets område).

Nedlæggelsen af amterne betyder at de regionale kuturmiljøråd forsvinder. Det beklager Danmarks Naturfredningsforening. Kulturmiljørådene har været et værdifuldt forum for de kulturhistoriske beskyttelsesinteresser i landskabet. Foreningen vil opmærksomt følge udviklingen af de nye tværkommunale kulturmiljøråd – Kulturministeriets ambition bør være at de opnår en udbredelse der dækker langt hovedparten af landet.

Med venlig hilsen

Michael Leth Jess
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 27, mlj@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019420

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. høring af forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord (Miljøministeriets J.nr. 3013-0003).

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget Jordforureningsloven i høring 1. december 2004 med frist for hørings svar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening. Dette gælder ligeledes for forurennet jord der ofte bliver transporteret over større eller mindre afstande for at blive genanvendt eller deponeret. Ligeledes vil stoffer der udvaskes fra den forurenede jord kunne sive ned i grundvandet og på denne måde spredes over store afstande.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed, der har den fordel, at myndigheden er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening kan frygte, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

Generelle bemærkninger:

Danmarks Naturfredningsforening finder at det er positivt at hovedparten af områderne på jordforureningområdet er samlet og stadig ligger i på det regionale niveau.

Når det er sagt skal det understreges at vi finder det bekymrende at man fremover har opsplittet myndighedskompetencen på grundvands- recipient og jordforureningsområdet. Disse områder har utallige berøringsflader og en samlet administration giver den bedste planlægning, overvågning samt forebyggende og afhjælpende indsats. Ved at lægge myndigheden på to forskellige niveauer skal der bruges uforholdsvist mange ressourcer på at sikre samarbejde og koordinering.

DN's foreslår således at myndighedskompetencen for grundvands- recipient- og jordforureningsområderne også fremover ligger samlet på det regionale niveau.

Konkrete bemærkninger:

I § 8 har kommunerne nu fået tildelt myndighedsrollen og skal give tilladelser til ændret anvendelse af forurenede grunde. Dette er bekymrende da man nu får kommuner der er både grundejer og bygherre og som samtidigt skal give sig selv en byggetilladelse for en forurenede grund.

Kommunerne har ofte store økonomiske interesser ved nybygninger på forurenede grunde og det kan ikke undgås at der vil være modsat rettede interesser i forhold til kommunens økonomi og graden af oprensning på ejendommen. Dette er også gældende ved private bolig- og erhvervsbyggerier i kommunen.

Princippet om at en myndighed ikke kan give sig selv tilladelser til en aktivitet eller virksomhed bør opretholdes.

For at hindre konflikter mellem en mere kortsigtet økonomisk beslutning og langsigtede miljøinteresser mener DN at administrationen af §8 skal ligge i regionsrådene.

I § 39 har man jf. miljølovens nye myndighedsfordeling for industrivirksomheder valgt, at overføre denne myndighedsfordeling til også at gælde jordforureningsloven.

Det fremgår dog ikke af loven hvem der skal træffe afgørelser for så vidt angår kommunalt ejede virksomheder og anlæg.

Kompetencen til at træffe afgørelser på dette område skal ligge i staten eller i regionerne. DN ønsker at det nuværende stk. 3 genindføres med ordlyden: *Miljøministeren (alternativt Regionsrådene) træffer afgørelse vedrørende jordforurening på kommunalt drevne virksomheder*

§ 50 stk. 5 er ændret til at det kun er kommunerne der kan gøre indsigelse mod genanvendelse af forurenede jord på en given lokalitet. Ofte vil jord blive genanvendt indenfor kommunegrænsen og der vil der være et økonomisk incitament til at genanvende så meget jord som muligt. Der er således en risiko for at vi fremover vil se flere genanvendelsesprojekter af tvivlsom kvalitet da man derved kan spare på rensnings- og deponeringsafgifter.

Da det er regionsrådet der har myndighedskompetencen på jordforureningsområdet ønsker DN at det er regionerne der giver tilladelserne.

Der er indført en ny tilføjelse til § 82 nemlig stk. 2, der siger at alle tre myndighedsniveauer kan påklage afgørelse foretaget af de to øvrige myndighedsniveauer. Dette ser vi i DN på med glæde. Man har valgt at sprede myndighedsbeføjelsen på grundvand-, recipient- og jordforu-

renings områderne og dermed reduceret en samlet og sikker styring og tilføjelsen til § 82 til jordforureningsloven kan blive til gavn i fremtiden.

Samtidigt vil vi opfordre til at denne tilføjelse om at de kompetente myndigheder kan påklage hinandens afgørelser på kryds også indføres i Miljøbeskyttelsesloven.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019440

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Kommunalreformen - forslag til ændring af Råstofloven

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget råstofloven i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt - f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen herudover en række generelle bemærkninger og en række konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

Generelle bemærkninger:

Råstofloven er en ressourcehusholdningslov. Dermed varetager loven en række nationale hensyn med henblik på at sikre en økonomisk omgang med vores sparsomme ressourcer og med henblik på at sikre at denne omgang sker i overensstemmelse med natur- og miljøpolitikken i øvrigt:

- Råstofressourcerne skal udnyttes før andre og mere lokalt lukrative arealanvendelser iværksættes – f.eks. byudvikling.
- Antallet af igangværende råstofgrave skal minimeres og deres omfang skal styres med henblik på en løbende efterbehandling.
- Råstofressourcerne skal udnyttes i respekt for de stedlige natur- og miljøforhold.
- Anvendelse til deponering og anden erhvervsmæssig anvendelse skal forhindres.
- Efterbehandlingen skal foretages endeligt når gravningen er afsluttet – fortrinsvis til naturformål, men uden at det udgør et påskud til at efterlade gravene som landskabelige ar.

Ifølge lovforslaget skal regionerne kortlægge råstofvindingsområder på land, og kommunerne varetager den konkrete administration med tilladelser til og tilsyn med råstofvindingen. Planlægning og kortlægning skal udmøntes i en sektorplan, som er bindende for kommunernes planlægning efter planloven.

Danmarks Naturfredningsforening finder, at det er et besynderligt tilbageskridt, at man erstatter den unikke sammenfattende regionplan med en sådan sektorplan, men anerkender samtidig behovet for en bindende overordnet planlægning. Danmarks Naturfredningsforening finder det tilsvarende positivt at tilladelse til råstofvindning kun kan meddeles for de udpegede vindingsområder. Foreningen finder det omvendt ikke acceptabelt at kommunalbestyrelserne undtagelsesvis, efter samtykke fra regionsrådet, kan give tilladelse til råstofvindning uden for de udlagte graveområder, når samfundsmæssige interesser taler for det. Erfaringen viser at det samfundsmæssige tarv alt for ofte identificeres som værende den stedlige entreprenørs.

Danmarks Naturfredningsforening imødeser endvidere et behov for, at en række potentielle råstofvindingsområder – der ikke fremgår af regionplanerne – kortlægges og sikres i forhold til den kommunale planlægning. Det skal forhindre konflikter med f.eks. værdifulde naturområder i perioden efter de gældende regionplaners 12 års perspektiv, hvor kommunerne kan føle sig fristet til at kommuneplanlægge bynære råstofressourcer til andre formål.

Endelig finder Danmarks Naturfredningsforening det foruroligende at kommunerne skal varetage det løbende tilsyn med råstofgravningen. Det har taget mange år at få styr på de eksisterende graveområder og i visse dele af landet kan man næppe sige, at det er lykkedes. Vilkår overholdes kun nødtørftigt og alt for mange råstofområder har i dag karakter af klondyke. Erfaringsmæssigt kræves et ganske tæt tilsyn og politisk vilje til at lægge arm med råstofvindingerne. Deponering af fyld eller forurenede jord i henhold til jordforureningsloven skal overvåges tilsvarende tæt og koordineret, idet råstofgravene i mange tilfælde giver direkte adgang til forurening af grundvandet.

Danmarks Naturfredningsforening frygter at kommunerne ikke får tilført den fornødne faglighed eller er i besiddelse af den fornødne handlekraft.

Danmarks Naturfredningsforening ønsker, at det kommunale tilsyn i medfør af råstofloven (og jordforureningsloven) fremover skal fremgå af de kommunale tilsynsberetninger (se i øvrigt foreningens høringssvar vedrørende naturbeskyttelsesloven).

Konkrete bemærkninger:

§5 stk. 5. ændres til: "Kommunalbestyrelserne er bundet af planen i deres planlægning og administration."

5 a. ændres til: "Før udarbejdelsen af et forslag til råstofplan eller ændringer hertil indkalder regionsrådet ideer og forslag med henblik på planlægningsarbejdet". Tilvejebringelsesreglerne bør følge de almindeligt kendte fra planloven og råstofplaner er ikke alene af interesse for statslige myndigheder og kommunalbestyrelser, men også for f.eks. museer, naboer, organisationer, og borgere i almindelighed.

Med venlig hilsen

Michael Leth Jess
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 27, mlj@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019459

Danmarks
Naturfredningsforening

Fødevareministeriet
Holbergsgade 2
1057 København K

fvm@fvm.dk

Vedr. høring af lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Fødevareministeriets område

Danmarks Naturfredningsforening har modtaget lovforslagene i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005 kl. 12.00.

Indledning

Lovforslagene er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af kommunalreformen. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Som konsekvens af ovenstående har Danmarks Naturfredningsforening følgende generelle kommentarer til nogle af de 7 lovforslag, som ændres ved udmøntningen af kommunalreformen:

Inddistriktsstøtteleven og lov om støtte til jordbrugets strukturudvikling og til økologisk produktion:

Danmarks Naturfredningsforening er af den opfattelse, at det vil være mest hensigtsmæssigt at udpegningen af SFL-områderne i fremtiden varetages af regionerne. Mange naturområder, især vandløb, strækker sig over mange kommuner. For at sikre sammenhæng i SFL-udpegningerne og dermed sikre en bedre indsats for at skabe mere sammenhængende natur i Danmark, vil det være uhensigtsmæssigt at placere denne opgave i kommunerne.

Dette også set i lyset af, at naturindsatsen på landbrugsejendommene er en opgave, der kræver samarbejde mellem myndighederne og landmanden og ofte er afhængig af enighed mellem en lang række lodsejere. En konsekvens af lovforslaget er, at relativt få årsværk bliver spredt ud på godt 100 kommuner. Den ekspertise og erfaring som er nødvendig for en succesrig gennemførelse af naturprojekter, vil derfor være vanskelig at opretholde, når området splittes op i meget små enheder.

Lov om drift af landbrugsjorde:

De ovennævnte bemærkninger gælder også for denne lov, hvor et enkelt årsværk skal spredes over hele landet.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019474

Danmarks
Naturfredningsforening

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

im@im.dk

Vedr. høring af forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har sendt forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder i høring 1. december 2004 med frist for høringsvar 7. januar 2005.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelhedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen derfor nogle konkrete bemærkninger til høringsudkastet:

konkrete bemærkninger:

loven tager sigte på at sikre, at mindre kommuner med under 20.000 indbyggere skal indgå forpligtende samarbejde om en række loadministrationsområder, såfremt de ikke lader sig sammenlægge til større enheder.

Af § 11 fremgår nogle særlige betragtninger vedrørende ø-samfund, som ønsker at være selvstændige kommuner. Det fremgår af § 11, at Indenrigs- og Sundhedsministeren kan fravige reglerne i denne lov for så vidt angår øerne. I bemærkningerne til § 11, stk. 1 fremgår, at en sådan fravigelse vil kunne bestå i, at det forpligtende samarbejde ikke skal omfatte alle de opgaveområder eller dele heraf, som er nævnt i § 1, stk. 2. I § 1, stk. er bl.a. nævnt en lang række beføjelser på natur- og miljøområdet, som kommunerne fremover får som følge af kommunalreformen.

Af ovenstående følger, at ministeren kan beslutte, at mindre øer selv får kompetencen på natur- og miljøområdet uden for et forpligtende kommunalt samarbejde.

Dette finder Danmarks Naturfredningsforening er ekstremt uheldigt. Det er i forvejen foreningens opfattelse, at selv de store kommuner er for små enheder til at administrere natur- og miljøområdet. Hvis mindre ø-samfund selv får kompetencen til at forvalte natur- og miljølovgivningen på deres øer, frygter foreningen, at kortsigtede udviklingsinteresser helt vil dominere over langsigtede natur- og miljøinteresser.

Foreningen anbefaler derfor, at § 11 forfattes således, at der ikke er mulighed for at fravige reglerne i loven for så vidt angår samarbejde indenfor natur- og miljøområdet, nærmere bestemt de i § 1, stk. 2, nr. 3 nævnte opgaver.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90- 1 / 019475

Danmarks
Naturfredningsforening

Økonomi- og Erhvervsministeriet

oem@oem.dk

Vedr. høring af forslag til lov om erhvervsfremme

Økonomi og Erhvervsministeriet har sendt forslag til lov om erhvervsfremme i høring 1. december 2004 med frist for høringssvar 7. januar 2005.

Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens samlede forslag til udmøntning af en kommunalreform. Et væsentligt led i reformen er etablering af et betydeligt færre antal primærkommuner end nu samt nedlæggelse af amterne og heraf følgende fordeling af amternes opgaver mellem de nye kommuner, de nye regioner samt staten. Danmarks Naturfredningsforening har den opfattelse, at man altid bør være rede til at overveje myndighedsstrukturer ud fra en effektivitets- og enkelthedsbetragtning.

Natur-, miljø- og planområdet er karakteriseret ved at beskæftige sig med spørgsmål, der geografisk rækker vidt – f.eks. vandløb, skabelse af sammenhængende natur og luftforurening.

På natur-, miljø- og planområdet har amterne hidtil været den centrale myndighed. Reformen er karakteriseret af at regeringen generelt uddelegerer amternes hidtidige opgaver til kommunerne. Det synes Danmarks Naturfredningsforening er en dårlig ide. Amterne har den fordel, at de er relativt tæt på borgerne samtidig med, at der trods alt er en armslængdes afstand. Dermed kan amterne træffe beslutninger, som ikke er styret af de helt nære økonomiske interesser i kommunen, men dog er baseret på et godt kendskab til landsdelen.

Danmarks Naturfredningsforening frygter, at kommunerne vil favorisere lokal, økonomisk vækst på bekostning af langsigtede natur- og miljøinteresser. Endvidere bekymrer det foreningen, at de faglige miljøer til forvaltning af natur-, miljø- og planområdet atomiseres ved at den faglige kompetence i store træk flyttes fra 14 amter til 100 kommuner.

Danmarks Naturfredningsforening skal derfor foreslå, at regionerne bliver den centrale myndighed for natur-, miljø- og planområdet. Subsidiært at staten overtager hovedparten af myndighedsopgaverne på natur-, miljø- og planområdet. Denne opgavefordeling vil svare til de effektivitetsbetragtninger, der ligger bag reformen på f.eks. skatte- og sygehusområdet.

Med disse overordnede betragtninger in mente har foreningen derfor nogle konkrete bemærkninger til høringssudkastet:

Konkrete bemærkninger:

Lovens overordnede formål er at fremme danske erhvervslivs økonomiske vækst. Loven tager endvidere sigte på at fremme bl.a. den regionale erhvervsudvikling, herunder med et særligt fokus på udkantsområder. Turismeudvikling nævnes eksplicit som en parameter, der skal tænkes ind i den regionale udvikling.

Udkantsområder er ofte karakteriseret af at indeholde store naturværdier, og dermed er de også ofte turismemæssigt interessante.

Efter lovforslagets § 10 skal de regionale vækstfora udarbejde regionale erhvervsudviklingsstrategier for regionen. I bemærkningerne til § 10 fremgår, at strategierne skal tage udgangspunkt i områdets vækstvilkår og erhvervsmæssige styrker og svagheder, således at der kan opstilles "realistiske, men ambitiøse, målsætninger og indsatsområder".

Kombinationen af at skulle satse på turisme, have fokus på udkantsområder og udelukkende have økonomisk vækst som mål gør, at Danmarks Naturfredningsforening frygter for varetagelsen af de langsigtede natur- og miljøinteresser i regionerne.

Foreningen skal derfor på det kraftigste opfordre til, at vækst i loven defineres som bæredygtig vækst, herunder at begrebet bæredygtig vækst i loven eksplicit forklares som en strategi, der skal være både økonomisk, social og miljømæssigt bæredygtig. Foreningen skal endvidere opfordre til, at loven indeholder bestemmelser om at de regionale erhvervsudviklingsstrategier underlægges og ledsages af en konkret miljømæssig vurdering inden de fremlægges i de regionale udviklingsråd.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk

7. januar 2005
Journal: 3-90-1 / 019460

Danmarks
Naturfredningsforening

Miljøministeriet

mim@mim.dk

Vedr. ændring af lov om miljø og genteknologi som følge af kommunalreformen

Danmarks Naturfredningsforening skal hermed erklære sig enig i det hensigtsmæssige i at lade tilsynet med virksomheder, der er godkendt i medfør af lov om miljø og genteknologi, overgå til staten. Foreningen er helt enig i at det er et teknisk lovområde, som kræver en større erfaring end kommunerne vil være i stand til at opbygge.

Med venlig hilsen

Thomas Færgeman
Afdelingsleder
Direkte: 39 17 40 44, tf@dn.dk